

MOTÝL

IVANA
ADAMCOVÁ

*Lyoleň
a Eva*

*Uvolení
a Eva*

Copyright © Ivana Adamcová 2019

Design © Motýľ design 2019

Cover photo © Rekha Garton/Trevillion Images, Olga_i/Shutterstock

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2019

ISBN: 978-80-8164-209-8

IVANA ADAMCOVÁ

*Uvolení
a Eva*

VYDAVATELSTVO MOTÝL

*„Od človeka sa žiada,
aby zo seba urobil to,
čo sa z neho má stať,
aby naplnil svoj osud.“*

*„Dôvodom, prečo sa neodvažujeme, nie je, že sú veci ťažké;
veci sú ťažké preto, že sa neodvažujeme.“*

Seneca

„Ak človek nemá cieľ, tak nemôže ani zablúdiť.“

Predslov

Kolobeh života alebo očakávanie osudu

Väčšinou som vchádzal do zákruty, keď som musel pribrzdiť, lebo na ceste stála líška. Vtedy sa nám stretli pohľady vo svetlách auta a potom zmizla v tme. Moja líška... A kým som zamkol poslednú ohrádku, do ktorej som vložil debničky s čerstvým chlebom a rožkami, už svitalo. Záviselo to aj od ročného obdobia a počasia. Ale väčšinou som sa vždy vracal domov, keď ľudia z toho svojho odchádzali. V rádiu hlásili osem hodín a ja som si konečne mohol ľahnúť a spať. Okolo obeda som sa prebral a pokúšal sa zistiť, aký je čas. Niežeby na tom záležalo, aj tak som bol vždy stratený v čase. Neviem, či to bolo tou disharmóniou, ktorá neladila s časom ostatných ľudí, ale vždy som mal pocit, že stojím mimo všetkých. Párkrát som mal chuť z toho utiecť, ale ako ten pocit prišiel, tak aj odišiel...

Preto som nakoniec vždy vstal, urobil si silnú tureckú kávu, zapálil cigaretu a sadol k počítaču. Fajčil som jednu od druhej. Prihlásil som sa na všetky sociálne a spojovacie siete, aj na obľúbené hracie a četovacie servery. Všetko som nechal zapnuté a už som sa len prepínal na lište podľa

chuti. Chvíľu som jazdil na formulách, potom si s niekým písal a niekedy robil všetko naraz. Inokedy som len tak sedel a počúval rádio. Väčšinou koncerty vážnej hudby aj niektoré opery, ktoré dávali v čase obeda. Najradšej som mal barok a modernu dvadsiateho storočia. Za tie roky som mal celkom slušný prehľad. Mojm najväčším favoritom bol Igor Stravinskij a Svätenie jari. Zimomriavky som mal pri viole da gamba a neznášal som klasicizmus, Mozarta a upištáné dychové kvintetá – hoboje, flautu, klarinet, fagot a lesný roh. Okrem vážnej hudby mi bola blízka aj poézia. Rádio som počúval stále cez klasický tranzistor, ktorý som mal na poličke nad stolom. Pripojil som ho na staré reproduktory kvôli lepšiemu zvuku, ale tam sa moje technické vymoženosti skončili. Televízor som nemal. Nechýbal mi. Kto by ho šiel kúpiť? Obchodom som sa úplne vyhýbal. Necítil som sa v nich dobre. Ale mal som rád všetko francúzske... Mohlo to byť hocičo, vždy som bol z toho nadšený. Túto mániu si pamätám od detstva. Ale prečo to vzniklo, netuším. Nikto v rodine tým netrpí.

Dni plynuli v nezmenenom stereotypy, okolo ôsmej – deviatej večer som šiel znovu spať. Nemal som na výber, lebo budík drnčal o druhej hodine rannej, pre ostatných nočnej. Pre mňa začínal nový deň. Kým som sa obliekal a vyrážal s dodávkou plnou vône ešte teplého chleba a rožkov, ľudia sa slastne otáčali na druhú stranu. Robil som túto prácu skoro dvadsať rokov u toho istého zamestnávateľa za rovnako nízky plat. Ale aj tak som peniaze nemal kde míňať. Socialistický byt som dostal ešte od štátu ako mladý žiadateľ s potenciálom založiť si rodinu a po revolúcii som ho odkúpil za pár šupov, ktoré som dostal od rodičov. Nemal som žiadnu hypotéku ani pôžičku. Peniaze som míňal iba na cigarety a kávu a raz za čas na nejaké nevyhnutné obleče-

nie, topánky a obedy. Ešte aj benzín a prípadné opravy auta, ktoré bolo, samozrejme, francúzskej značky, platili rodičia. Pretože som na ňom jazdil iba vtedy, ak to potrebovali oni. K lekárovi, do obchodu a späť.

Každú nedeľu som bol ich hosťom. Mama uvarila obed, ktorý som mal rád, a poobede sme sedeli pred televízorom. Niekedy sme s otcom sledovali športové prenosy, inokedy sme urobili matke radosť a pozerali spolu film. Neprehodili sme takmer slova, v našich životoch sa už dávno nič nedialo, okrem toho, že slnko vychádzalo a zapadalo, bolo teplo, zima, raz bol pri moci henten, inokedy onen... Dávno sme neverili, že by sme mohli niečo ovplyvniť, a nemali sme ani potrebu sa z tejto bezmocnosti vyrozprávať. Prijímali sme veci, aké boli.

Keď som odchádzal, dohodli sme sa, či v utorok odveziem mamu k ortopédovi alebo k srdciarovi a v piatok skočím s otcom do hobby obchodu, aby si kúpil nejakú drobnosť do záhrady. Mama mi vždy podala plastové dózy s jedlom a do inej tašky dala tie, ktoré som mal zamraziť, aby mi vydržali, kým sa najbližšie uvidíme. Ja som jej podal tie, ktoré som nezjedol, alebo len prázdne špinavé... Ešte raz sme si potvrdili čas, keď sa uvidíme, a odchádzal som domov do svojho ticha. Tento zvyk bol prerušený ich každoročnou dovolenkou. Precestovali kus sveta a možno sa aj niekedy cítili ako tí bohatí dôchodcovia zo západu. Ja som na žiadnej dovolenke nebol a ani ma to nelákalo. Najďalej som bol v meste vzdialenom od nás asi tristo kilometrov. Brat tam bol na vojenčine a my sme s rodičmi boli na jeho prísahe.

Keď som si doma vykladal jedlo do chladničky a mrazničky, napadlo mi, že nielen môj život je stále rovnaký, ale aj stravovanie som mal stereotypné a mizerné. Nezjedol som hocičo a moje možnosti boli obmedzené. Netrpel som

žiadnou chorobou, nebol som tučný ani vychudnutý, nedržal som diétu, nebol som alergický na žiadne potraviny, napriek tomu som zeleninu takmer vôbec nejedol a ovocie zriedkakedy. Jedol som hlavne mäso na rôzne spôsoby. Neholdoval som ani rýchlemu občerstveniu, nemohol som si preto objednať pizzu. Okrem maminej stravy som si občas vzal obed z miestnej kantíny. Nejakú domácu mäsovú klasičku, omáčkam som sa však oblúkom vyhýbal a polievky vyľieval. Kuchárky už vedeli, čo chcem, a ráno ma pri odchode domov upozorňovali, že dnes budú variť pre mňa. Vtedy som ešte raz na obed dobehol do práce, aby som si vzal ten rezeň...

Všetko plynulo nemenne a predvídateľne a mňa to upokojovalo. Nemal som nikdy veľké očakávania, dokonca ani nejakú jasnú predstavu, čo by som mal chcieť. Ako sa vraví, ak človek nemá cieľ, tak nemôže ani zablúdiť. Nemal som k životu ako takému nepriateľský postoj, nehneval som sa naň, skôr som mu vrazil: ja ti nezasahujem do remesla, aj ty mi daj pokoj. Napriek tomu mi život uštedril zopár nepekných prekvapení, ktoré so mnou zamávali a naučili ma tmiť svoje túžby ešte viac a zmieriť sa s osamelým slobodným životom päťdesiatročného chlapa. Kedysi som mal neurčitú predstavu o manželstve a rodičovstve, ale po smrti brata v mladom veku, ktorý zanechal vdovu bez detí, som sa k tej predstave nevracal.

Nad slovom osud som sa zamyslel už len raz, keď mi v práci prideliť nového kolegu na zaučenie. Bol budhista a vydržal vo firme asi týždeň, ale aj tak mi za tú krátku dobu stihol povedať, že moja zdanlivá vyrovnanosť nebude trvať donekonečna, lebo v každom sa skrýva anarchista a ten sa určite ešte prihlási o slovo. Cíti, že to prepukne čoskoro. A potom, buď to zvládnem, alebo sa zbláznim ako väčšina samotárov

a čudákov! Neprotirečil som mu. Nakoniec ako nikomu, kto sa objavil v mojom živote. Nebojoval som, nehádal som sa, neprel som sa ani nevzpieral, ale ani o nič neusiloval. Áno, točil som sa stále dookola. Nie, nebolo to odniekiaľ niekam ani odnikiaľ niekam, a nebolo to ani o kúsok ďalej... Nechodil som do kostola, a tak ma témy o zmysle života vôbec nezaujímali. Možno som si tak vybudoval svoj bezpečný svet, svoj raj, a možno som sa naozaj cítil v mnohých veciach nad vecou. Ale nebolo mi dopriate toto nevedomé spiace bytie, ako to nazval budhista, ktorý odišiel, skôr ako som ho stihol zaučiť. Lebo naozaj ma za rohom čakal blázon, ktorý urobil z môjho života jeden veľký zmätok...

„Držať si na dvore šaša odháňa nešťastie.“

0. kapitola

A Boh poslal Evu – farebného blázna

Zoznámili sme sa pri online lodičkách, kde si dvaja neznámi nielen vystrieldajú lodný arzenál, ale sa aj porozprávajú, ak majú chuť. A pritom sa cítia ako školáci v lavici, čo zabíjajú nudnú hodinu. Hrali sme ju denne a naše debaty od tých všeobecných smerovali k tým hlbším a zaujímavejším. Zažil som to už veľakrát, ale neprestávalo ma to baviť. Bolo to vždy veľké očakávanie, čo sa z toho nakoniec vymotá, aký príbeh sa za prezývkou skrýva. Niežeby som sa o to zvlášť snažil, ja som iba čakal a keď sa dotyčná chcela zdôveriť, urobila to aj bez môjho naliehania. Nikdy som sa so žiadnou z nich nestretol a každá moja komunikácia trvala asi týždeň. Nemal som potrebu to naťahovať dlhšie ani si umelo vytvárať identitu či dopĺňať životopis vymyslenými faktami... Na internete som neriešil seba ani druhých, lebo som nič neočakával. A už vôbec nie vzťahy. Nezapadal som do predstáv mladých vydajactívých žien, hľadajúcich atraktívnych, trocha akčných, ale aj rodinne založených chlapov so zodpovedajúcim zamestnaním a vysokým finančným ohodnotením. A nebol som vhodný ani pre zúfale duše vydatých žien,

ktoré hľadali rozptýlenie, lebo sám som zaváňal zúfalstvom. Dokonca ani môj trojizbový staromládenecký byt plný cigaretového dymu a mužského puchu, založený starým nábytkom od rodičov, nebol lákavý. Nemal som žiadne záľuby, ktoré ženy na mužoch milujú, ako je šport a z toho super svaly, turistiku, ktorá predpokladá cestovanie, komunikatívnosť okorenenú humorom či hudbu, ktorá by zabávala, alebo čítanie kníh, ktoré naznačujú vysoký intelekt... Nič, čím by som zaujal dnešné internetové ženy. Preto som o žiadne zoznámenie nestál. Nehľadal som si ženu, frajerku, milenkú ani manželku. Chcel som iba ľudský kontakt, keďže mimo počítača som sa nemal s kým porozprávať. A jediné, čo som ponúkal, bola maximálna slušnosť a môj starosvetský, poéziou zanesený štýl písania, ktorý som tak miloval.

Eva bola však iná a aj vo mne videla čosi iné. Páčilo sa jej, čo som ponúkal, aj keď to bolo žalostne málo. Ale ona ma brala ako exota, ktorého treba spoznať, inak príde o dobrodružstvo svojho života. Chcela viac ako slová. O našom zoznámení hovorila ako o osudovom: „Nevieš, že spasenie prichádza z tých najneočakávanejších miest? Žiadne nebesá, iba maštal. Ani dnes to nie je inak. A ty si moje spasenie. A nielen moje...“ Toto ma niekedy aj desilo, ale väčšina jej výrokov ma tešila, napríklad: „Nevieš, že držať si na dvore šaša odháňa nešťastie? A ja som tvoj blázon, aby si viac nebol nešťastný.“ Vnášala do virtuálno-instantných rozhovorov toľko emócií! O niektorých som počul prvýkrát a nevedel som ani, čo si mám pod tým predstaviť. Často ma obvinila, že sa hnevám, inokedy červenám, akoby videla viac ako ja. Vravela mi, aby som sa nesmial, pritom som bol vážny. Písala, aby som nebol urazený, vzťahovačný alebo zarazený, pritom ja som mal pocit, že som v pohode, aby som sa s ňou nehral, aby som ju nezabával, pritom som nič také nerobil...

Nechápal som, ako to mohla vyčítať zo slov, ktoré nič také nenaznačovali. Občas som aj pochyboval, či si vôbec píše so mnou... Neskôr som usúdil, že si tam dopĺňala vlastné nálady, aby sa nenudila. A niekedy ma nimi naozaj nakazila. Pristihol som sa, že občas žiarlim, i keď som nemal dôvod, alebo že sa hanbím, i keď som nemal začo. Spájala dva svety ľahko a plynulo – svet, v ktorom sme žili a ten, ktorý je neviditeľný, v našich hlavách. Niekedy ich riadne premiešala. Bola spojením múdrosti, šialenstva a spontánnosti, ale niekedy som sa bál, že keď to zle zamieša, môžeme obaja zostať v poriadnej kaši. Anarchista, ktorého prorokoval kolega budhista, sa mi v podobe Evy vysmieval priamo do očí a ja som bol bezmocný. Nezostávalo mi nič iné, len prijať toho vzbúrenca, pretože to bolo niečo celkom nečakané a strhujúco opojné... Každý deň mnou prechádzala vlna čohosi nového, čo som nepoznal a naša komunikácia už trvala dlhšie ako týždeň. Čoskoro som sa jej nevedel nabažiť. Mal som odvahu myslieť na to, že je možno čas zmeniť sterilný život na karneval zábavy. Utešoval som sa, že možno cesta k vykúpeniu vedie cez šialenstvo. A tak som hltal čoraz viac jej nové svety, ktoré vytvárala, a stavala ma do neexistujúcich rolí, robila zo mňa hrdinu i spasiteľa, donchuana i sprostáčka. Každý deň iná hra a iné pravidlá. Ale na druhej strane som bol stále pripravený, že ju to prestane baviť. Nemohol som uveriť, že by bola až taká bláznivá! No ona sa správala, akoby som bol jediný chlap na planéte. Bolo to neskutočne príjemné. Zvodné. Napriek svojmu veku a chabým, ale predsa len nejakým skúsenostiam som vedel, že toto sa mi deje akýmsi nedopatrením. Život sa občas pomýli a netraťí do tých správnych dverí a vtedy sa my vydedenci nestačíme čudovať tomu daru. Ale keď sa nikto k daru nehlási, začíname premýšľať, ako dať životu vedieť, že sa stala chyba a že

vybral nesprávne obdarovaného. Mal som strach, že kým príde na omyl, ja a Eva si zvykneme natoľko, že už nebudeme chcieť, aby sa to zmenilo. Preto som sa radšej správal, akoby mala Eva každú chvíľu odísť. Myslím si, že ona práve tento postoj považovala za najväčšiu výzvu a dôkaz toho, že som jej vyvolený. Zdráhanie predsa patrí k vyvolenosti, aj tá počiatočná ne-viera, nie?

A tak sme pokračovali. Eva bola naďalej vtipná, ironická, dvojzmyselná a nevypočitateľná... Hravá, nevinná ako dieťa, súčasne však aj inteligentná a patrične na to namyslená. Pri nej bolo všetko vzrušujúce, udržiavala to správne napätie i tempo, všetko dávkovala postupne ako rafinovaný manipulátor. Prišla chvíľa, keď som jej už nedokázal a ani nechcel odolávať. Jednoducho som ju chcel! Keď som si to naplno uvedomil, tešil som sa z toho ako malý chlapec, lebo po dlhom čase som bol schopný niečo chcieť. Vôbec som nevedel, ako vyzerá, či je slobodná alebo vydatá, netušil som, či má deti alebo žije sama. Nevedel som, kde pracuje... Zato ona vedela o mne takmer všetko. Koniec koncov, nebolo nič ľahšie! Veď môj život sa dal zhrnúť do pár riadkov. A nemal som čo skrývať. Povedal som všetko, aby vedela, do čoho ide. A ona išla ako slepá mulica...

Často sme s Evou virtuálne kecali celý deň i noc, len som doslova odbehoval poroznášať chlieb a bol som pripravený na ďalších tucet káv, obrovské množstvo cigariet a komunikačných kotrmelcov. Keby som veril v mágiu, tak poviem, že mi učarovala. Dovolenku som nemal celé roky, takže som si dovoľil aj zostať doma... Môjho zamestnávateľa táto zmena veľmi prekvapila, zato Eva moje voľná brala na ľahkú váhu a niekedy sa neukázala celý deň, aj keď vedela, že som doma len kvôli nej. Nehneval som sa, lebo čakanie na ňu mi spôsobovalo rovnaký pôžitok ako keby bola so

mnou. Svoju neprítomnosť mi nevysvetľovala a ja som nikdy nevyzvedal.

Bol som ochotný kvôli nej robiť veľa nových vecí. Rozhodla napríklad, že si kúpime knihu a budeme ju naraz čítať a potom si napíšeme dojmy. Páčil sa mi ten nápad. Problém bol v tom, že som nikdy žiadnu knihu nekupoval. Vojsť do kníhkupectva a pýtať si knihu, bolo pre mňa ako vojsť do kasína a začať hrať. Každý musel hneď vidieť, že hrať neviem, že som tu prvýkrát a v tomto prostredí sa vôbec necítim príjemne. Ale pre ňu som absolvoval tento krst a knihu som si kúpil. Čítali sme si úryvky a potom sme sa vžívali do úloh hlavných hrdinov a používali ich slová. Bavilo ma všetko, čo vymyslela.

Aj moji rodičia si čoskoro všimli, že som akýsi iný. Vraj vyzerám lepšie, zdravšie. Mama sa pýtala, či v tom nie je dievča, ale ja som tvrdil, že nie. Som len spokojný so životom. Nepresvedčil som ju, ale ďalej nepátrala. Rešpekt k tajomstvám druhých sme mali v rodine. Kolegyňa vo výdajni chleba tiež spozornela a bola na mňa oveľa milšia. Asi si ma až teraz po všetkých tých rokoch naozaj všimla. Ja som mal zase chuť s ňou vtipkovať, na moje prekvapenie mi to šlo celkom ľahko.

Eva jedného dňa navrhla, aby sme si poslali fotky. Zistil som, že mám iba zopár neaktuálnych, papierových. Nemal som ani mobil, na ktorý by som sa cvakol. Doma som mal iba pevnú linku, na ktorú mi volala mama, keď sa chcela uistiť, že som v poriadku. Kým som ja premýšľal, ako si zabezpečím nové fotografie, Eva mi poslala tie svoje. Zniesol by som akúkoľvek podobu, ale bola nádherná. Na prvej fotke bolo vidieť len tvár zahalenú v hanblivom čarokrásnom úsmeve. Nevedel som sa vynadávať. Po prelomení anonymity chrlila na mňa fotky každý deň. Začal som ju zbožňovať

ešte viac. Akosi konkrétnejšie. Moja Eva mala tvár, črty, postavu. Útla dievčina na ploche v priečinku s názvom Blázon. Každý deň som si prezeral jej fotky a vrýval si ju do pamäti. Bol čas jej to odplatiť. A tak som si kúpil mobil, žiaľ, zistil som, že francúzskej značky nemajú.

Nikdy som veľmi nepremýšľal o svojom vzhľade, ale čo keď sa jej nebudem páčiť? Mal som hnedé nevýrazné oči, ktoré vďaka nej trochu ožili. A svetlé vlasy, ktoré som mal vystrihané skoro dohola. Sám som si ich strihal strojčekom. Bol som štíhly a môj výzor tým asi trochu trpel. Mal som pomerne vystupujúce líčne kosti a hranatú tvár. Dost! Buď si sadneme, alebo nie! Rýchlo som si urobil nejaké selfie a obratom jej poslal tri najlepšie, kým ma nepremôže pochybnosť. Čakal som na jej reakciu stuhnutý ako poleno. V tej chvíli som definitívne pochopil relativnosť času. Hodiny zastali. Eva nakoniec nenapísala nič konkrétne, iba to okrajovo okomentovala, ale správala sa rovnako ako dovtedy, z čoho som usudzoval, že buď vzhľad nerieši, alebo som prešiel...

Na ďalší týždeň mi začali chodiť esemesky a mobilný operátor konečne mohol zarobiť aj na mne. Keď som si už zvykol na pípanie esemesiek, na konci týždňa ma prekvapilo zvonenie. Strhol som sa. Nemôže to byť nikto iný! Jediné číslo, ktoré som mal v mobile, mi blikalo na displeji. Eva. Ako v tranze som stlačil zelené slúchadielko a na druhej strane sa ozval veselý hlas: „Ahoj, váhal si, či zdvihneš?“

Zasmial som sa, i keď mi vôbec nebolo do smiechu. Lenže Eva znela ako viola da gamba a strach vystriedala radosť. „Áno, som trochu rozklepaný,“ povedal som popravde.

„Nič si z toho nerob, ja tiež,“ odvetila a bol som rád, že je prirodzená a na nič sa nehrá. Zadúšal som sa radosťou, že ju počujem, hoci som vôbec nevedel, čo mám hovoriť.

Zväčša iba odpovedám na otázky a obmedzujem sa na čisto formálne a slušné spoločenské frázy. Pomáham si rôznymi básnickými veršami, porekadlami a frazémami. Vďaka bohu za ne!

„Veľmi sa teším, že som sa k tomu odhodlala. Budúci týždeň budem zastihnuteľná len na mobile. Šťastie, že ho už máš.“

„Jasné, chápem. Teším sa aj ja.“ Vlastne už sme si nič podstatné nepovedali. Boli to len také vzdychania a bezslovné ochkania nad užším kontaktom, ktorý sme práve vytvorili a jej dievčenský, skoro detský smiech mi znel v ušiach ešte dlho po tom, ako som zložil.

Další týždeň však naša komunikácia nabrala iný rozmer. Rozprávala mi podrobnosti o tom, čo práve robí, vidí, prežíva, a to bez toho, aby som naozaj vedel, kde je a s kým tam je. Nikdy som sa jej na to nespýtal. Zdalo sa mi to nepatričné, ak túto tému ani len nenaznačila. Od začiatku vravela o akomsi tajomstve a ja som to od začiatku nebral vážne. Iba ako jednu z mnohých hier, ktoré vymyslela. Raz mi povedala, že ona je ako zakliata princezná a mňa čaká dlhá cesta, kým nájdem cestu do zakliateho kráľovstva a vyslobodím ju. Stačí ak budem všímavejší a zázračné udalosti budem vidieť na každom kroku. Bola taká mnohoznačná, akoby v sebe naozaj skrývala všetky možnosti, ktoré si vie muž pri žene predstaviť. A keď len tak mimochodom spomenula stretávanie na opustenom mieste v lese, akúsi chatku, kde nás nikto nebude rušiť, hneď som sa chytil a rozvíjal túto fantáziu donekonečna. Až sa zdalo, že je to reálnejšie ako realita. Veď kto povedal, že predstava o niečom je menej reálna ako realita? Odkedy som ju spoznal, stali sa pre mňa tieto dve veci takmer nerozlíšiteľné. Moje predstavy boli rovnako skutočné ako skutočnosť. Naše fantázie naberali na takej intenzite,

že som vo vysnívanom lese cítil vôňu stromov a videl farbu trávy a občas som vystrašil zvieratá, počul spev vtákov, zurčiaci potok a pod rukami som nahmatol drevo lavičky, na ktorej sme sedávali. Boli sme šťastní, aj keď sme neboli spolu a ako dlho to ešte potrvá, na tom nezáležalo, pretože prítomnosť bola taká plná, že mohla živiť zo svojej plnosti aj tisíce prázdnych životov, ktoré by prišli potom.

„Zachytil som, ako si Boh predstavoval svoj svet.“

1. kapitola

Rajská záhrada alebo kúzla neznámeho mága

Ked sa Eva vrátila z miesta, kde nebol internet, napísala mi: „Naše sny sa stali skutočnosťou. Našla som raj na zemi. Čo keby sme sa stretli na chate v Zelenom lese a strávili by sme víkend na našej lavičke?“ Neváhal som ani chvíľu. Nevedel som sa dočkať, hoci som nevedel, či to myslí vážne a nakoľko mám veriť jej slovám. Túžil som však po osobnom kontakte, až som tým sám seba prekvapoval. Preto som sa chytil príležitosti a odteraz som jej to pripomínal tak často, ako sa len dalo. Živil som túto predstavu, zalieval ju ako kvetinku, aby nezvädla a neuschla. Ktovie či by ešte nejaká príležitosť prišla. Ani mi nenapadlo, že rovnako aj ja môžem vytvoriť príležitosť, moje aktívne sily boli pochované oveľa hlbšie ako u bežných ľudí. Privolával som teda to, čo sa zdalo na dosah a skoro reálne.

Začal som sa pripravovať na spoločné stretnutie. Šiel som si kúpiť nové topánky, novú bundu... Nevedel som, že nové veci môžu urobiť z človeka niekoho iného. Ja som sa tak cítil. Akákoľvek drobná zmena mi začala dávať pocit, že teraz bude všetko iné a že sa niekam posúvam a nikdy už nebu-

dem žiť tak ako doteraz. Obchody sa z ničoho nič zmenili z postrachu na zdroj vzrušenia. Každá kúpená vec ma približovala k Eve a ja som v tom videl rovnakú dôležitosť, ako by som kupoval obrúčky. Nové veci ma oddeľovali od minulosti, v ktorej Eva nebola a približovali do prítomnosti, v ktorej už je. Keď sme si dohodli termín a kto čo kúpi, urobil som si zo zháňania vecí rituál, ktorý mi pomáhal prečkať dobu, kým sa prvýkrát stretne naživo.

Veľa vecí sa menilo samo, bez môjho pričinenia a snahy. Niekedy som si predstavoval kúzelníka, ako si pripravuje číslo svojho života. Ako z nudného nič urobí niečo živé a zmysluplné. Nudné nič som bol ja a na premenu už bolo všetko prichystané. Už iba pozvať divákov. Diváci, to nie je len tak! Ak by sa nedočkali premeny, mohlo by to spochybniť ich vieru v kúzelníka a zázraky, a teda na tomto triku obzvlášť záleží. Kúzelník si toho bol vedomý, preto nenechal nič na náhodu a spriadal všetky udalosti tak, aby bol zázrak dokonalý. Neskôr som naozaj uveril, že celý môj život smeroval k tejto chvíli...

Jedna z najťažších vecí, ktoré ma ešte čakali, bolo oznámiť rodičom, že cez víkend neprídem na obed. Naruším tým nemenný režim trvajúci celé roky, ktovie ako to rodičia zoberú. Nechcel som im prezradiť, kam idem a s kým, ale ani klamať. Okrem toho som bol mizerný klamár. Rozhodol som sa zbabelo pre telefonát, osobné stretnutie ma aj tak neminie, keď sa vrátim. Načo si to kažiť už teraz? A trochu som dúfal, že o pár dní bude všetko natoľko iné, že nebudem musieť nič tajiť. Pritom som nevedel, čo si pod tým „nič“ konkrétne predstaviť. Rodičia moje oznámenie o víkendovom odchode vzali pokojne. Akoby to dávno čakali. Mama iba povedala, „dávaj si na seba pozor a neurob žiadnu hlúposť“ a otec doložil: „Vráť sa celý aj s autom. Budeme ho ešte potrebovať.“